

Sygn. akt III AUa 813/12

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 kwietnia 2013 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w składzie:

Przewodniczący - Sędzia: SA Genowefa Glińska (spr.)

Sędziowie: SA Krystyna Sitkowska

SO del. Anna Michalik

Protokolant: sekr. sądowy Marta Brzezińska

po rozpoznaniu w dniu 16 kwietnia 2013 r. w Warszawie

sprawy Z. M.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w W.

o wznowienie wypłaty emerytury

na skutek apelacji Z. M.

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie XIV Wydział Ubezpieczeń Społecznych

z dnia 31 stycznia 2012 r. sygn. akt XIV U 2660/11

I. umarza postępowanie apelacyjne odnośnie wypłaty emerytury za okres od 22 listopada 2012 r. do 28 lutego 2013 r.;

II. w pozostałej części oddala apelację.

Sygn. III AUa 813/12

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 31 stycznia 2012 r. Sąd Okręgowy w Warszawie oddalił odwołanie Z. M. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych I Oddziału w W. z dnia 28 września 2011 r., wstrzymującej ubezpieczonej wypłatę emerytury z dniem 1 października 2011 r.

Sąd ten oparł swoje rozstrzygnięcie na następujących ustaleniach faktycznych i rozważaniach prawnych:

Z. M., w dniu 1 października 2007 roku złożyła do organu rentowego wnioski o emeryturę. Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w W. decyzją z dnia 6 listopada 2007 roku przyznał ubezpieczonej emeryturę oraz zawiesił jej wypłatę z powodu kontynuowania zatrudnienia u ostatniego pracodawcy. Ubezpieczona kontynuowała zatrudnienie i przedkładała wnioski o ponowne przeliczenie podstawy wymiaru emerytury, a organ rentowy dokonywał przeliczenia emerytury i utrzymywał nadal zawieszenie wypłaty świadczenia. W dniu 9 lutego 2010 roku ubezpieczona złożyła do organu rentowego wnioski o podjęcie wypłaty emerytury i organ rentowy decyzją z dnia 15 lutego 2010 roku przeliczył wysokość emerytury, a podjęta wypłata od 1 marca 2010 roku była rozliczana w związku z osiąganymi dochodami, przeliczano też wysokość emerytury w związku z kontynuowaniem zatrudnienia. W decyzji z dnia 25 stycznia 2011 r. organ rentowy poinformował odwołującą jako osobę pobierającą emeryturę, o obowiązujących zasadach i warunkach

pobierania emerytury w przypadku kontynuowania stosunku pracy u pracodawcy, z którym stosunek ten był zawarty przed dniem nabycia prawa do emerytury i o konieczności rozwiązania stosunku pracy przed 1 października 2011 roku, w celu zachowania prawa do wypłaty emerytury. Ubezpieczona nieprzerwanie kontynuowała zatrudnienie u swojego ostatniego pracodawcy poczynając od dnia 1 września 1992 roku.

W rozważaniach prawnych Sąd Okręgowy wskazał, że spór w niniejszej sprawie ograniczył się do ustalenia, czy wypłata świadczenia odwołującej winna być wstrzymana w miesiącach październik-grudzień 2011 r.

Sąd przytoczył przepis art. 103a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. z2009. Nr 153. poz 1227), zgodnie z którym prawo do emerytury ulega zawieszeniu bez względu na wysokość przychodu uzyskiwanego przez emeryta z tytułu zatrudnienia kontynuowanego bez uprzedniego rozwiązania stosunku pracy z pracodawcą, na rzecz którego wykonywał je bezpośrednio przed dniem nabycia prawa do emerytury, ustalonym w decyzji organu rentowego.

Sąd Okręgowy wyjaśnił, że powyższy przepis został dodany przez art. 6 pkt 2 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 r. o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw (Dz.U.10.257.1726), która weszła w życie z dniem 1 stycznia 2011 r.

Dokonując zmiany regulacji prawnej ustawodawca postanowił w myśl art. 28 ww. ustawy o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw, że do emerytur przyznanych przed dniem wejścia w życie ustawy zmieniającej przepisy ustawy, o której mowa w art.

6 w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, stosuje się, poczynając od dnia 1 października 2011 r. Wobec powyższego Sąd stwierdził, że obecny przepis art. 103a ma zastosowanie również do świadczeń przyznanych przed dniem wejścia w życie tej regulacji tj. przed 1 października 2011 r., a zatem obejmuje swym zakresem zastosowania również sytuację odwołującej.

Sąd wyjaśnił, że powyższe zasady dotyczą również emerytów, którzy ukończyli wiek wynoszący 60 lat dla kobiet i 65 lat dla mężczyzn.

Sąd Okręgowy stwierdził, że ustawodawca nie uzależnił - co do zasady - nabycia prawa do emerytury od rozwiązania stosunku pracy. Jedynie w niektórych przypadkach rozwiązanie stosunku pracy stanowiło warunek nabycia prawa do emerytury, przy czym dotyczyło to prawa do emerytury nabywanego przed osiągnięciem powszechnego wieku emerytalnego, tj. ukończeniem 60 roku życia przez kobietę i 65 roku życia przez mężczyznę. W pozostałych przypadkach ubezpieczony nabywał prawo do emerytury pomimo kontynuowania zatrudnienia. W wyniku nowej regulacji zainteresowane osoby, które nabywają prawo do emerytury, zobowiązane zostały do dokonania wyboru między rozwiązaniem stosunku pracy w celu pobierania emerytury albo kontynuowaniem zatrudnienia u dotychczasowego pracodawcy. Jej konsekwencją jest odsunięcie w czasie możliwości efektywnego korzystania z emerytury do chwili rozwiązania przez ubezpieczonego stosunku pracy z podmiotem, będącym jego pracodawcą bezpośrednio przed dniem nabycia tego prawa (przy zachowaniu prawa do emerytury). Należy przy tym zwrócić uwagę, że ustawodawca nie zakazuje ponownego zatrudnienia danej osoby przez tego samego pracodawcę. Osoby, które rozwiązały stosunek pracy, mogą ponownie nawiązać ten stosunek, również z dotychczasowym pracodawcą, nie tracąc prawa do wypłaty, jednakże nawiązanie stosunku pracy uzależnione jest od swobodnej decyzji pracodawcy. Pracodawca może zawsze odmówić ponownego zatrudnienia pracownika, który rozwiązał stosunek pracy i zatrudnić w jego miejsce inną osobę albo powstrzymać się od zatrudnienia pracownika. Konsekwencją zaskarżonego przepisu w razie wypowiedzenia stosunku pracy przez pracownika, który pragnie skorzystać z uprawnień emerytalnych, jest stworzenie pracodawcy dodatkowej okazji dla podejmowania decyzji dotyczących zatrudnienia nowych pracowników. W świetle przepisów ustawy, kontynuowanie zatrudnienia u dotychczasowego pracodawcy nie ma wpływu na nabycie prawa do emerytury w wyniku spełnienia określonych w ustawie przesłanek, ale prowadzi jedynie do zawieszenia wypłaty świadczenia do chwili rozwiązania stosunku pracy. Rozwiązanie stosunku pracy z dotychczasowym

pracodawcą umożliwia realizację świadczenia emerytalnego bez potrzeby ponownego występowania o ustalenie tego prawa.

Sąd nadmienił ponadto, że Trybunał Konstytucyjny kilkakrotnie wypowiadał się w kwestii dopuszczalności zawieszania lub ograniczania świadczeń emerytalnych (zob. orzeczenia z: 3 listopada 1992 r., sygn. K. 12/92, OTK w 1992 r., cz. II, póż. 24; 11 lutego 1992 r., sygn. K. 14/91, OTK w 1992 r. cz. I, póż. 7; wyroki z: 27 listopada 1997 r., sygn. U 11/97, OTK ZU nr 5-6/1997, póż. 67; 20 grudnia 1999 r., sygn. K. 4/99, OTK ZU nr 7/1999, póż. 165; 5 listopada 2002 r., sygn. P 7/01, OTK ZU nr 6/A/2002, póż. 80). W świetle dotychczasowego orzecznictwa Trybunału Konstytucyjnego, ograniczenie prawa do uzyskania świadczeń emerytalno-rentowych w sytuacji uzyskiwania innych dochodów, w tym wynagrodzenia z tytułu pracy, jest co do zasady dopuszczalne. Zawieszenie lub ograniczenie tych świadczeń nie powinno jednak przekraczać określonej miary i podlega ocenie z punktu widzenia zasady proporcjonalności i niearbitralności. W tak wyznaczonych granicach ustawodawca ma swobodę określenia konkretnych przesłanek zawieszania lub ograniczania świadczeń emerytalno-rentowych przez osoby uzyskujące dodatkowy dochód lub wynagrodzenie.

Sąd I instancji podniósł również, iż w orzecznictwie Trybunał Konstytucyjny wyjaśniał wielokrotnie, że "zasada niedziałania prawa wstecz jako dyrektywa skierowana pod adresem organów stanowiących prawo polega na tym, że nie należy stanowić norm prawnych, które nakazywałyby stosować nowo ustanowione normy prawne do zdarzeń (rozumianych sensu largo), które miały miejsce przed wejściem w życie nowo ustanowionych norm prawnych. W przypadku gdy ustawodawca nakazuje kwalifikować według norm nowych zdarzenia zaistniałe przed wejściem tych nowych norm w życie, mamy do czynienia z ustanowieniem norm z mocą wsteczną (z nadaniem nowym normom mocy wstecznej). Norma nie działa wstecz, jeżeli na jej podstawie należy dokonywać kwalifikacji zdarzeń, które wystąpiły po jej wejściu w życie" (orzeczenie z 28 maja 1986 r., sygn. U. 1/86, OTK w 1986 r., s. 46). Zgodnie, z ustalonym orzecznictwem Trybunału Konstytucyjnego zasada *lex retro non agit* nie ma charakteru absolutnego, ale dopuszcza odstępstwa, jeżeli przemawia za tym konieczność realizacji innej zasady konstytucyjnej, a jednocześnie realizacja tej zasady nie jest możliwa bez wstecznego działania prawa. Zaskarżony przepis, w przyjętym powyżej rozumieniu, ma zastosowanie do zdarzeń i zachowań podejmowanych po jego wejściu w życie i nie ma charakteru retroaktywnego. Nie ma zatem podstaw do stwierdzenia naruszenia zasady *lex retro non agit*.

Sąd I instancji wskazał również, że kwestionowane przez odwołującą przepisy nie naruszają konstytucyjnej zasady równości stron.

Sąd Okręgowy zauważył także, że Trybunał Konstytucyjny w wyroku z dnia 7.02.2006 r. w sprawie SK 45/04 stwierdził, że przepis art. 103 ust 2a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2004 r. Nr 39, póż. 353, Nr 64, póż. 593, Nr 99, póż. 1001, Nr 120, póż. 1252, Nr 121, póż. 1264, Nr 144, póż. 1530, Nr 191, póż. 1954, Nr 210, póż. 2135 i Nr 236, póż. 2355 oraz z 2005 r. Nr 167, póż. 1397 i Nr 169, póż. 1412 i 1421) jest zgodny z art. 2, art. 31 ust. 3, art. 32 i art. 67 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej oraz nie jest niezgodny z art. 30, art. 65 ust. 1, art. 70 ust. 5 i art. 73 Konstytucji, a treść art. 103 ust 2a odpowiada treści obecnie zamieszczonej w art. 103a ustawy o emeryturach i rentach z FUS. Sąd w pełni podziela argumentację powołaną przez Trybunał Konstytucyjny w powołanym powyżej wyroku.

Powyższe rozstrzygnięcie w całości zaskarżyła Z. M. , zarzucając zaskarżanemu wyrokowi naruszenie zasady praworządności i równości społecznej, art. 21 i 64 Konstytucji, które chronią własność, art. 1 Protokołu I Europejskiej Konwencji Praw Człowieka.

Na rozprawie w dniu 16 kwietnia 2013 r. wnioskodawczynie oświadczyła, że decyzją z dnia 5 lutego 2013 r., organ rentowy wznowił wypłatę świadczenia emerytalnego za okres od 22 lipca 2012 r., do 28 lutego 2013 r. i w tej sytuacji

ograniczyła swoją apelację odnośnie tego okresu, natomiast wniosła o zobowiązanie organu rentowego do wypłaty emerytury za okres od 1 października 2011 r., do 21 listopada 2012 r. wraz z odsetkami za zwłokę.

Rozpoznając wniesioną apelację Sąd Apelacyjny zważył, co następuje;

Odnośnie okresu 22 lipca 2012 r. do 28 lutego 2013 r. odwołująca, jak wskazano powyżej, ograniczyła apelację. W związku z powyższym Sąd Apelacyjny, na podstawie art. 355 § 1 k.p.c. w zw. z art. 397 § 2 k.p.c. umorzył postępowanie apelacyjne.

W odniesieniu do apelacji Z. M. w pozostałym zakresie, mając na uwadze stan faktyczny niniejszej sprawy, który nie był przedmiotem sporu pomiędzy stronami, stwierdzić należy, iż **jest ona bezzasadna**.

W dacie wyrokowania przez Sąd I instancji nieznaną była jeszcze treść wyroku Trybunału Konstytucyjnego dnia 13 listopada 2012 r. w sprawie K 2/12, w którym to orzeczeniu Trybunał rozważył zarzuty niezgodności z zasadami konstytucyjnymi przepisu art. 103 a ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych tj. zasadą ochrony zaufania do państwa i stanowionego przez nie prawa oraz bezpieczeństwa prawnego obywateli, w odniesieniu do osób, które w dacie wejścia w życie przepisu posiadały już uprawnienia emerytalne. Zarzuty te, dotyczące sprzeczności powołanego przepisu z ustawą zasadniczą podnosiła także odwołująca w niniejszej sprawie.

W kontekście stanu faktycznego sprawy należy jednak przeanalizować zarówno zmieniające się regulacje prawne, jak i treść orzeczenia Trybunału.

W pierwotnym brzmieniu ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych zawieszalność emerytur określał przepis art. 103 ust. 1 tej ustawy o następującej treści: „1 Prawo do emerytur i rent ulega zawieszeniu lub świadczenia te ulegają zmniejszeniu na zasadach określonych w art. 104-106.

2. Przepisu ust. 1 nie stosuje się do emerytów, którzy ukończyli 60 lat (kobiety) lub 65 lat (mężczyźni)”.

Tym samym jedyne ograniczenie w zawieszalności wypłaty emerytury odnosiło się do wysokości osiąganego dochodu.

Przepis ten uległ zmianie od dnia 1 lipca 2000 r. na mocy art. 2 ustawy z dnia 21 stycznia 2000 r. o zmianie ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych oraz ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych – Dz. U. z 2000 r., nr 9, poz. 118. Nadano mu następującą treść: „1. Prawo do emerytur i rent ulega zawieszeniu lub świadczenia te ulegają zmniejszeniu na zasadach określonych w art. 104-106.

2. Przepisu ust. 1 nie stosuje się do emerytów, którzy ukończyli 60 lat (kobiety) lub 65 lat (mężczyźni), z zastrzeżeniem ust. 2a.

2a. Prawo do emerytury ulega zawieszeniu bez względu na wysokość przychodu uzyskiwanego przez emeryta z tytułu zatrudnienia **kontynuowanego bez uprzedniego rozwiązania stosunku pracy z pracodawcą, na rzecz którego wykonywał je bezpośrednio przed dniem nabycia prawa do emerytury**, ustalonym w decyzji organu rentowego”.

Ustawa zmieniająca weszła w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia z tym, że art. 2 a, dotyczący zmiany zasad zawieszalności, wszedł w życie z dniem 1 lipca 2000 r.

Trybunał Konstytucyjny w wyroku z dnia 7 lutego 2006 r. w sprawie SK 45/04 (OTK-A 2006/2/15, Dz.U.2006/25/192) uznał, że „Art. 103 ust. 2a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2004 r. Nr 39, poz. 353, ze zm.) jest zgodny z art. 2, art. 31 ust. 3, art. 32 i art. 67 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej oraz nie jest niezgodny z art. 30, art. 65 ust. 1, art. 70 ust. 5 i art. 73 Konstytucji”.

Dlatego też od dnia 1 lipca 2000 r. prawo do wypłaty (realizacji) emerytury było ściśle związane z uprzednim rozwiązaniem stosunku pracy z pracodawcą, na rzecz którego (których) emeryt wykonywał pracę przed dniem nabycia prawa do emerytury, przy czym nie budzi wątpliwości, że po rozwiązaniu stosunku pracy może dojść do zawarcia nowej umowy i kontynuowania zatrudnienia. Tak też orzekł Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 3 marca 2011 r. (II UK 299/10, LEX 817535) formułując następującą tezę „Art. 103 ust. 2a ustawy z 1998 r. o emeryturach i rentach z FUS wiąże prawo do wypłaty (realizacji) emerytury z uprzednim rozwiązaniem stosunku pracy z pracodawcą, na rzecz którego emeryt wykonywał pracę przed dniem nabycia prawa do emerytury, przy czym nie budzi wątpliwości, że po rozwiązaniu stosunku pracy może dojść do zawarcia nowej umowy i kontynuowania zatrudnienia”.

Kolejna zmiana dotycząca zasad zawieszalności wypłaty emerytur nastąpiła od dnia 8 stycznia 2009 r. i została wprowadzona art. 37 pkt 5 lit a ustawy z dnia 21 listopada 2008 r. o emeryturach kapitałowych (Dz. U. z 2012 r., nr 228, poz. 1507) i wobec tego art. 103 od dnia 8 stycznia 2009 r. brzmiał:

„Art. 103. 1. Prawo do emerytur i rent ulega zawieszeniu lub świadczenia te ulegają zmniejszeniu na zasadach określonych w art. 104-106.

2. Przepisu ust. 1 nie stosuje się do emerytów, którzy ukończyli 60 lat (kobiety) lub 65 lat (mężczyźni)”.

Ponadto uchylono ust. 2a tego artykułu dotyczący konieczności rozwiązania umów o pracę dla możliwości podjęcia wypłaty emerytury (art. 37 pkt 5 lit b).

Jednocześnie w art. 45 ustawy z dnia 21 listopada 2008 r.

o emeryturach kapitałowych stwierdzono, że wypłaty emerytury, do której prawo zostało zawieszone na podstawie art. 103 ust. 2a ustawy, o której mowa w art. 37, dokonuje się na wniosek osoby zainteresowanej (ust. 1).

Jak wynika z tego artykułu Zakład Ubezpieczeń Społecznych informuje osoby, mające w dniu wejścia w życie ustawy zawieszone prawo do emerytury w trybie art. 103 ust. 2a ustawy, o której mowa w art. 37, o warunkach pobierania świadczeń (ust. 2).

Tym samym od dnia 8 stycznia 2009 r. osoby, które złożyły wnioski

o przyznanie prawa do emerytury dla uzyskania jej wypłaty nie musiały rozwiązywać umów o pracę z pracodawcami, u których pracowały w dacie przechodzenia na emeryturę, natomiast osoby, które miały zawieszone prawo do wypłaty emerytury ze względu na kontynuowanie zatrudnienia w zakładach pracy, w których pracowały przed przejściem na emeryturę, mogły na swój wniosek podjąć ich wypłatę.

Następna zmiana zasad zawieszalności emerytur miała miejsce od dnia 1 stycznia 2011 r. bowiem na mocy art. 6 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 r. o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2010r., nr 257, poz. 1726) art. 103 uzyskał brzmienie :

„ 1. Prawo do emerytur i rent ulega zawieszeniu lub świadczenia te ulegają zmniejszeniu na zasadach określonych w art. 103a-106.

2. Przepisu ust. 1 nie stosuje się do emerytów, którzy ukończyli 60 lat (kobiety) lub 65 lat (mężczyźni)”.

Natomiast dodany art. 103a stanowi, iż prawo do emerytury ulega zawieszeniu bez względu na wysokość przychodu uzyskiwanego przez emeryta z tytułu zatrudnienia kontynuowanego bez uprzedniego rozwiązania stosunku pracy z pracodawcą, na rzecz którego wykonywał je bezpośrednio przed dniem nabycia prawa do emerytury, ustalonym w decyzji organu rentowego.

Zmiana przepisu art. 103 i wprowadzenie przepisu art. 103 a ustawy o emeryturach i rentach z FUS zastało dokonane art. 6 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 r. o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw (Dz.U.2010.257.1726).

Na zasadzie art. 28 tej ostatnio wymienionej ustawy postanowiono, że do emerytur przyznanych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy przepisy ustawy, o której mowa w art. 6, czyli ustawy o FUS oraz ustawy, o której mowa w art. 18, w brzmieniu nadanym ustawą, stosuje się, poczynając od dnia 1 października 2011 r.

Grupa senatorów wystąpiła do Trybunału Konstytucyjnego

z wnioskiem o zbadanie zgodności art. 6 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 r.

o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 257, poz. 1726) w zakresie, w jakim z powodu uzyskiwania przez emeryta przychodu z tytułu zatrudnienia kontynuowanego po nabyciu prawa do emerytury bez uprzedniego rozwiązania stosunku pracy z pracodawcą skutkuje zawieszeniem prawa do emerytury również wobec emerytów, którzy nabyli prawo do emerytury na mocy wcześniejszych przepisów, bez konieczności rozwiązywania stosunku pracy, z art. 2, art. 21 i art. 64 Konstytucji oraz art. 1 Protokołu nr 1 do Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności (Dz. U. z 1995 r. Nr 36, poz. 175, ze zm.).

Trybunał Konstytucyjny w wyroku z dnia z dnia 13 listopada 2012 r. Sygn. akt K 2/12 (Dz.U.2012/1285) orzekł, iż art. 28 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 r. o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 257, poz. 1726 oraz z 2011 r. Nr 291, poz. 1707)

w związku z art. 103a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach

i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, dodanym przez art. 6 pkt

2 ustawy z 16 grudnia 2010 r., w zakresie, w jakim znajduje zastosowanie do osób, które nabyły prawo do emerytury przed 1 stycznia 2011 r., bez konieczności rozwiązania stosunku pracy, jest niezgodny z zasadą ochrony zaufania obywatela do państwa i stanowionego przez nie prawa wynikającą

z art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej.

Oceniając przedstawioną wyżej sytuację osób, **które nabyły**

i zrealizowały prawo do emerytury w okresie od 8 stycznia 2009 r. do 31 grudnia 2010 r., z punktu widzenia zasady ochrony zaufania do państwa

i stanowionego przez nie prawa oraz bezpieczeństwa prawnego obywateli, Trybunał doszedł do wniosku, że gdyby w momencie przejścia na emeryturę osoby te wiedziały, iż będą musiały przerwać zatrudnienie, aby uzyskać świadczenie emerytalne, to w chwili osiągnięcia wieku emerytalnego zrezygnowałyby ze złożenia wniosku o ustalenie prawa do emerytury

i kontynuowałyby zatrudnienie.

Jeśli ubezpieczony już raz te warunki skutecznie spełnił (osiągnął wiek emerytalny i odpowiedni staż pracy – bo taka była treść ryzyka emerytalnego dla osób, które przeszły na emeryturę od 8 stycznia 2009 r. do 31 grudnia 2010 r.), to niedopuszczalne jest – z punktu widzenia zasady ochrony zaufania do państwa i stanowionego przez nie prawa – nakazanie mu zastosowania się do nowej treści ryzyka, czyli nakazanie mu ponownego zrealizowania już raz skutecznie zrealizowanego prawa do emerytury. Osoby, o których mowa, podjęły decyzje o przejściu na emeryturę, nie mogąc przewidzieć, że przepisy zmienią się na ich niekorzyść.

W przeciwnym wypadku nie składałyby one wniosku o ustalenie prawa do świadczenia emerytalnego, bo korzystniejsze byłoby dla nich pobieranie wynagrodzenia niż dużo mniejszej emerytury, o którą wystąpiłyby po ustaniu zatrudnienia i która wówczas była wyższa niż ta wyliczona w chwili, gdy złożyły wniosek po osiągnięciu wieku emerytalnego.

Skutkiem wyroku Trybunału Konstytucyjnego według treści tego orzeczenia jest to, że z chwilą ogłoszenia sentencji wyroku w Dzienniku Ustaw utracił moc art. 28 ustawy zmieniającej z 16 grudnia 2010 r.

w zakresie, w jakim przewidywał stosowanie art. 103a ustawy

o emeryturach i rentach z FUS do osób, które nabyły prawo do emerytury **przed 1 stycznia 2011 r., bez konieczności rozwiązania stosunku pracy**. Znaczy to, że obowiązek rozwiązania stosunku pracy z dotychczasowym pracodawcą – jako warunek realizacji nabytego prawa do emerytury – nie będzie miał zastosowania do **osób, które nabyły to prawo w okresie od**

8 stycznia 2009 r. do 31 grudnia 2010 r. Natomiast przepis ten pozostaje nadal w obrocie prawnym i znajduje zastosowanie do osób, które nabyły prawo do emerytury w momencie jego wejścia w życie i później, tj. od 1 stycznia 2011r.

Trybunał Konstytucyjny stwierdził, że rozpatrywana sprawa nie dotyczyła istoty rozwiązania zawartego w art. 103a ustawy o emeryturach

i rentach z FUS. Trybunał nie badał konstytucyjności obowiązku uprzedniego rozwiązania stosunku pracy z dotychczasowym pracodawcą jako warunku realizacji nabytego prawa do emerytury, lecz zastosowanie nowej treści ryzyka emerytalnego na podstawie art. 28 ustawy zmieniającej

z 16 grudnia 2010 r. do osób, które w momencie jej wejścia w życie miały już ustalone i zrealizowane prawo do emerytury.

Bezspornie odwołująca się nabyła prawo do emerytury od dnia

1 października 2007 r. i świadczenie to następnie podlegało zawieszeniu

z uwagi na kontynuowanie zatrudnienia z pracodawcą, z którym związana była stosunkiem pracy w okresie przed przyznaniem świadczenia. Podejmując zatem decyzję o wystąpieniu z wnioskiem o świadczenie

w 2007 r. liczyła się z tym, że będzie musiała przerwać zatrudnienie, aby uzyskać świadczenie emerytalne. Odwołująca się nie należy zatem do tej kategorii świadczeniobiorców, co do których sytuacji Trybunał Konstytucyjny orzekł, że przepis art. 103 a ustawy o emeryturach i rentach

z FUS jest niezgodny z zasadami konstytucyjnymi wynikającymi z art.

2 Konstytucji RP (tj. osób, które nabyły prawo do emerytury przed

1 stycznia 2011r. bez konieczności rozwiązywania stosunku pracy). Odwołująca się nie przeszła na emeryturę w okresie od 8 stycznia 2009 r. do 31 grudnia 2010 r., a treść ryzyka po nowelizacji przepisu nie była w jej przypadku nowa.

Z tych też powodów zaskarżony wyrok odpowiada prawu.

Mając powyższe na uwadze i na zasadzie art. 385 k.p.c. Sąd Apelacyjny orzekł jak w sentencji swojego wyroku.

Sędziowie: PRZEWODNICZĄCY

K. G. G.

A. M.